

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 "
3 luni	10 "
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Manifestarea voinței în actele juridice, de d-l G. Nacu.
JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, secțiuni-unite: *Paulette Pelianu și alții cu Ministerul finanțelor*;
Idem, s. I: *Bruha Rottman cu Ichil Gugül*, cu o *Observație* de d-l D. Alexandresco;
Idem, s. II: *Ion N. Gaftoescu, parte civilă*;
Trib. jud. Govurlui, s. I: *D-na Doiciu cu Cezar Nica*;
Judecătoria rurală a ocolului Huși: *Moisă Catz cu G. Brand zis și Gerson Brand*;

Manifestarea voinței în actele juridice

Actul juridic este rezultatul voinței de a se produce un anumit efect juridic. Voința singură însă nu este suficientă pentru crearea actului juridic, de oarece fiind un fenomen intern al omului, nu poate fi cunoscută decât de persoana dela care emană. Actul juridic nu se poate forma decât atunci când voința este cunoscută, adică atunci când voința primește o formă sau un semn exterior. Deci, numai actul exterior, material, cu care este investită voința, dă loc actului juridic.

De oarece voința nu se manifestă decât printr'un semn exterior, s'a conchis că numai prin această manifestare se cunoaște voința și că nici nu avem alt mijloc de a determina voința decât semnul prin care ea se manifestă. Pe aceasta este fundată doctrina germană, cunoscută sub termenii de *declarațiune de voință*.

Școala germană tinde astfel a face din voință un element accesoriu al manifestării ei externe.

Savigny (*Tratat de drept roman*, § 114) dă declarațiunii de voință următoarea definițiune: „Se numesc declarațiuni de voință acea speță de fapte juridice, cari nu numai că sunt acte libere, dar încă, urmând voința agentului, au ca scop imediat nașterea sau distrugerea unui raport de drept“. Și imediat se adaugă: «Avem trei ele-

mente de studiat: însăși voința, declarațiunea de voință, și conformitatea declarațiunii cu voința». Găsim apoi, în § 134 al aceluiaș tratat, observațiunea aceasta: «Voința prin ea însăși este singură importantă și eficace; dar ca fapt interior și invizibil ea are trebuință de un semn exterior spre a se face cunoscută, și acest semn care manifestă voința este tocmai declarațiunea; de unde urmează că voința și declarațiunea sa au între ele o relațiune naturală nu accidentală».

Corelațiunea între voință și manifestarea ei lipsind, actul juridic nu ia naștere.

Această neconcordanță poate fi de două feluri, rezultând sau din lipsa reală a voinței, sau din neconformitatea voinței cu manifestarea ei. Ilustrul jurisconsult citat, constatând contradicțiunea ce poate exista între voință și declarațiune, numește *această aparență falsă a voinței: declarațiune fără voință*.

Declarațiunea poate fi fără intențiune lipsită de voință, cum este de exemplu când cineva a voit să facă un act juridic, dar voința sa era eronată.

Cineva poate cu intențiune manifesta o declarațiune lipsită de voință: fie *per jocos*, cum ziceau romanii, fie pentru a simula voința sa.

În teoria tradițională, în care voința este elementul esențial, iar manifestarea ei nu are importanță decât dacă este expresiunea ei conformă, «acest dezacord, după cum spune Savigny, n'ar putea fi admis în cazul cel mai simplu imaginat, când acel care face o declarațiune de voință are o voință secretă contrarie, chiar atunci când această voință contrarie ar fi exprimată aiurea, sau prin scris sau înaintea martorilor».

Codul german, care a adoptat o teorie obiectivă a voinței, făcând din aceasta un element subordonat manifestațiunii sale, formulează astfel ideea aceasta din urmă, a lui Savigny, în art. 116: «O declarațiune de voință nu este nulă prin aceea numai că autorul declarațiunii face rezerva

secretă de a nu voi cecece s'a declarat. Declarațiunea este nulă, când ea este făcută unui altuia care cunoaște rezerva mintală».

Iacă acum și explicarea ce se dă acestui articol, în nota § II, de sub art. 116, al traducerii făcută în Franța de comitetul de legislație străină:

«După Codul civil german intențiunea pur internă, chiar de s'ar stabili că ea este deja irevocabilă, nu este un fapt de care legea să ție socoteală. Nu este un fapt juridic. Mai trebuie încă ca această intențiune să fie manifestată în afară, prin proceduri cari să-i dea o expresie de aci înainte neștearsă și independentă de persoana care a emis-o. Singură această manifestare încă nu e suficientă, trebuie ca ea să fi fost realizată, cu voința specială de a se transforma în stare de act juridic definitiv, având o valoare pozitivă în ochii legii: cecece codul înțelege zicând că voința trebuie să fie declarată.... Acestea sunt cele trei stadiuri ale expresiunii juridice a voinței: act de volițiune, manifestarea de voință, declarațiunea de voință; aceasta din urmă este forma juridică dată manifestațiunii externe a voinței».

Fără a determina care este interesul practic al regulei admise de Codul german, ne mărginim numai a nota cecece spune însuși art. 116 citat, că în caz de contradicere între declarațiunea de voință și intențiunea celui ce a făcut declarațiunea, trebuie să ne ținem de termenii declarațiunii, întru cât acel cărui s'a adresat declarațiunea nu cunoștea intențiunea declarantului; pentru că, în caz când intențiunea a fost cunoscută, declarațiunea este nulă.

S'a criticat, cu drept cuvânt, această din urmă parte a art. 116 din Codul german. Este aci vorba de cecece în practica juridică se numește act simulat. Prima parte a dispozițiunii textului citat constituie o soluțiune justă. Pentru cel care nu cunoaște că autorul declarațiunii și-a rezervat secret de a voi altceva decât cecece declară, această rezervă nu are nici un efect; însă actul se declară nul când acel către care declarațiunea a fost emisă cunoștea rezerva mintală a emitentului. Fiind declarat nul actul, în acest caz nulitatea privește pe toți, chiar și pe acei cu cari a tratat cel cărui s'a adresat declarația. Codul Napoleon (art. 1321 și 1175 din Codul civil român) proteje pe cei de al treilea, prin aceea că actul secret, prin care se cunoaște simulațiunea, nu poate fi opozabil terțiilor.

Codul german, afară de excepțiunile anume prevăzute prin text special, nu fixează regule după cari să se facă declarațiunea de voință.

Codul Napoleon, precum și toate legislațiunile cari l-au urmat, nu conține nimic asupra declarațiunii de voință. Nu este mai puțin însă inve-

derat că un act juridic nu poate primi ființă dacă voința de a-l face nu e manifestată. De altă parte, fiindcă nu se poate cunoaște o voință decât prin termenii cu cari ea a fost manifestată, este iarăș invederat că, atunci când ar fi o contradicere între voință și termenii manifestării ei, cel interesat va pretinde cu drept că nu poate fi altă voință decât cea exprimată.

Cari sunt modurile prin cari se poate manifesta o voință pentru a se produce un efect juridic?

Mai întâiu trebuie să observăm că nu este aici chestiune de probă. Trebuie să presupunem neapărat că faptul și felul manifestării e necontestat.

Sunt acte pentru cari efectul juridic nu se poate produce decât dacă manifestarea voinței se face în anume forme determinate. Așa, primirea unei succesiuni sub beneficiu de inventariu, renunțarea la o succesiune, nu pot avea loc decât prin declarațiune, făcută de succesibil, la grefa tribunalului unde s'a deschis succesiunea (art. 695 și 704 din Codul civil).

Tot astfel, pentru toate actele solemne, unilaterale sau bilaterale, efectul juridic nu e produs decât dacă manifestarea voinței este făcută în formele cerute de lege: *forma dat esse rei*.

În afară de aceste cazuri excepționale, voința poate fi manifestată, pentru ca actul juridic să ia naștere, prin orice semn exterior: prin un înscris, prin graiu, prin gest, etc. «Omul își poate arăta voia sa, nu numai lămurit prin cuvinte și semne de obștie primite, ci încă și tăcând, prin acele urmări cari, socotind toate împrejurările, nu dau pricină înțeleaptă a avea îndoială la aceasta» se exprimă Codul austriac, § 863. De unde și Codul Calimach, § 1154.

Legea cere chiar o declarațiune expresă în anume cazuri, cum sunt: subrogarea convențională din art. 1106, alin. I; novațiunea (art. 1132); cautiunea (art. 1056).

Când declarațiunea trebuie făcută în anume formă cerută de lege, ea primește numirea de *declarațiune formală*.

Savigny (op. cit., § 131), deosebește *declarațiunea expresă* de cea *tacită*. Declarațiunea expresă este aceea în care scopul juridic este chiar acel anume exprimat. Declarațiunea tacită este aceea care e făcută printr'un act având un scop anume exprimat, dar din care rezultă implicit o declarațiune de voință deosebită. Declarațiunea tacită este deci aceea în care fiind exprimat un scop juridic, acesta presupune intențiunea de a se produce un alt efect juridic.

În declarațiunea de voință expresă manifestațiunea scopului juridic denotă care este scopul intenționat.

În declarațiunea tacită actul juridic deși are un

scop deosebit, decât acel exprimat, totuș se recunoaște intențiunea voită a autorului. Așa, vânzarea unui lucru al unei moșteniri, făcută de către un succesibil, face să rezulte voința acestuia de a primi moștenirea (art. 689 din C. civil). Tot astfel remiterea datoriei presupune sau o plată, sau o liberalitate; iar remiterea titlului original presupune remiterea datoriei (art. 1138 din Codul civil). Declarațiunea tacită poate rezulta și din o abținere, cum este cazul prevăzut de articolul 1437 din Codul civil, când reînchirierea tacită decurge din continuarea locatarului de a sta în imobil cu permisiunea proprietarului.

Tot Savigny (op. cit., § 133) mai recunoaște și *declarațiunea fictivă*, care nu trebuie confundată cu declarațiunea tacită. Declarațiunea tacită presupune o adevărată voință, pe când declarațiunea fictivă, după cum însuș o arată numirea, are la bază o voință prezumată, care însă poate să nu existe decât prin ficțiunea legii.

Intre exemplele citate de Savigny figurează gajul tacit. Aci ar intra gajul tacit al locatorului asupra diferitelor obiecte introduse sau găsite în casa sau moșia dată în locațiune (art. 1730, 1°, 2°); gajul tacit prevăzut de articolul 1694 din Codul civil.

În fine, autorul citat mai prevede eroarea. Eroarea, fie de natură a face nul actul juridic, fie de a-l face anulabil, rezidând în o credință falsă, contrarie realității, este deci un ce subiectiv, un fenomen intern al conștiinței. Dificultatea este deci a se putea dovedi această necorelațiune între voința intenționată și expresiunea ei.

Așa fiind, naște întrebarea: prin ce mijloace s'ar putea arăta acea credință falsă? Proba erorii este deci una din cele mai dificile. Astfel se explică pentru ce jurisprudența franceză nu a declarat nulitatea actului decât atunci când intențiunea celui ce exprimă voința este enunțată, mai ales în forma unei condițiuni.

În sistemul declarațiunii de voință dificultatea ce semnalăm pare a fi înlăturată, pentru că se cere ca eroarea să existe asupra conținutului declarațiunii. «De aci înainte, zice R. Saleilles în tratatul său *De la declaration de volonté* (art. 119, No. 10), nu mai este chestiune a se întreba dacă cutare sau cutare punct din contract sau din declarațiune de voință era unul din elementele esențiale, asupra cărora a fost îndreptată voința, așa că, dacă nu a fost formulată cum a voit declarantul, să fie nulă declarațiunea. Singura chestiune este de a se ști dacă acest punct făcea parte din declarațiune». Iată cum se exprimă art. 119 din Codul german: „Acel care emițând o declarațiune de voință, era în eroare asupra conținutului ei, sau acel care în

realitate n'a voit să emită o declarațiune, având acest conținut, poate să atace declarațiunea sa pe cale de anulațiune, când este loc a se admite că el n'ar fi emis declarațiunea dacă avea cunoștință de starea lucrurilor și și-ar fi făcut o apreciere rațională a situațiunii». Deci judecătorul are a se raporta, pentru a determina eroarea, numai la punctele cari fac parte din conținutul declarațiunii. Cu modul acesta apreciațiunea, dacă există eroare sau nu, este obiectivă.

În acest sistem eroarea poate face anulabilă declarațiunea, fie de este asupra cauzei fie chiar asupra motivelor, întru cât, cum am zis, acestea ar face parte din conținutul declarațiunii.

O particularitate a sistemului german este că nu se menționează eroarea decât în acțele juridice unilaterale. Ia, întru cât privește contractele se ajunge la acelaș rezultat, adică că eroarea poate face contractul nul, arătându-se că nu există acord de voințe între părți (art. 154 și 155).

Am zis însă că sistemul german pare numai a înlătura dificultatea probei, pentru că în realitate această dificultate se prezintă pe un alt teren.

Este adevărat că judecătorul, pentru a aprecia eroarea, trebuie să se raporte la conținutul declarațiunii; însă calea anulării nu e deschisă de cât atunci când este cert că declarațiunea n'ar fi fost făcută, dacă s'ar fi cunoscut starea lucrurilor. Tot astfel este și pentru eroarea asupra calităților persoanei sau a lucrurilor, întru cât *în raporturile de afaceri aceste calități sunt considerate ca esențiale*. Deci lucrul revine la acelaș punct, adică prin ce anume se va putea ști că emitentul nu cunoștea situațiunea lucrurilor, sau dacă calitățile persoanei sau a lucrului, fie chiar în raporturi de afaceri, sunt esențiale. În cele din urmă, conchide Saleilles (loco citat), *totul se reduce iarăș la autonomia voinței, singură liberă, stăpână și suverană. Această voință nu este suverană în fondul său și în realitatea sa psihologică, ci numai în manifestațiunea sa exterioară, și prin manifestațiunea sa exterioară, adică prin declarațiune. Voință autonomă, dar declarațiunea substituită voinței, acesta este principiul dreptului modern, consacrat de Codul civil german*.

Conchidem că atât în dreptul francez, cât și în sistemul Codului german, în materie de eroare totul depinde de aprecierea judecătorului. Poate că această apreciere ar avea în unele cazuri consecințe dezaastroase, dacă nu s'ar admite principiul despăgubirii pentru cel de bună credință, principiu admis în mare parte de doctrina și jurisprudența franceză și consacrat de Codul german (art. 122).

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secțiuni-Unite

Audiența dela 30 Aprilie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

— Paulette Pelianu ș. a. cu Ministerul finanțelor —

Timbru — Taxa de înregistrare pentru succesiuni — Prescrierea contravențiunii prin trei ani dela expirarea termenului de plata taxei succesoriale. — Dacă această prescripțiune se întinde atât asupra amenzii, cât și asupra taxei cuvenită fiscoșului, pentru averea succesorală — (Art. 91 din legea timbrului din 1900)

Prin art. 91 din Legea timbrului din 1900 sunt declarate prescrite după trecerea de trei ani, din momentul expirării termenului în care succesorii direcți sunt ținuți să facă declarațiuni de averea rămasă, contravențiunile în materie de timbru și înregistrare, și această prescripție a contravențiunii apără pe parte nu numai de plata amenzii ci și de taxa cuvenită fiscoșului pentru averea succesorală

Deciziunea 2/909.—Casată, după recursul făcut de Paulette Pelianu și alții, sentința Tribunalului Ilfov, s. IV, No. 600/907, dată în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Octav Gușerescu, în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat C. Marinescu, în combateri;

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Violarea art. 91, alin. 4, din Legea timbrului din 1900. de oarece dreptul fiscoșului de a ne urmări pentru plata taxei de înregistrare ce ar fi trebuit să plătim pentru averea rămasă dela Gherghina R. Opran, mama noastră este prescristă trecând mai bine de 3 ani dela expirarea termenului prevăzut de art. 68 din legea timbrului și până la data constatării contravențiunii. Contravențiunea, conform art. 70, există tocmai atunci când nu se face declarațiunea în vederea taxei în termenul prescrist de lege. După trecerea de trei ani Statul pierde dreptul a constata contravențiunea, adică el nu poate cere nici plata amenzii, nici plata taxei, căci pentru plata taxei ar trebui să constate că taxa nu a fost plătită și prescripția îi ridică acest drept»

Având în vedere sentința Tribunalului Ilfov, supusă recursului, prin care recurenții sunt condamnați a plăti Statului suma de opt sute cinci zeci lei, taxa de înregistrare de un leu la sută la averea ce au moștenit de la mama lor Gherghina Răducan Opran;

Având în vedere că recurenții au invocat, în apărare la instanța de fond, prescripțiunea de trei ani prevăzută de art. 91 din Legea timbrului din 1900, pe care însă instanța de fond a înlăturat-o pe motiv că acea prescripție se referă numai la amenda pe care părții urmau a o plăti ca contravenienți, iar nu și la taxa de înregistrare cuvenită fiscoșului la averea succesorală care s'ar prescri după dreptul comun, ca și orice altă creanță prin trecere de treizeci de ani;

Văzând art. 91 din Legea timbrului din 1900 sub imperiul căreia s'a deschis succesiunea;

Considerând că prin acest articol sunt declarate prescrite după trecerea de trei ani din momentul expirării termenului în care succesorii direcți sunt ținuți să facă declarațiuni de averea rămasă, contravențiunile în materie de timbru și înregistrare;

Considerând că această contravențiune consistând tocmai în neplata taxei pentru succesiune în termenul prescrist de lege, este evident că prescripția contravenției apără pe recurenți nu numai de plata amenzii, ci și de plata taxei cuvenită fiscoșului la averea succesorală;

Considerând că pe lângă că acest înțeles al art. 91 rezultă din întreaga economie a legii și din chiar tex-

tul art. 70, prin care legiuitorul califică de contravenient pe succesorul care posedă moștenirea fără să fi plătit taxa legală, legiuitorul însuși a făcut aplicația acestui principiu în art. 68, alin. III, în care, după ce stabilește privilegiul Statului de a urmări imobilele succesiunii chiar în mâna celor de al treilea, pentru plata taxei de înregistrare, în alin. IV al acestui articol declară prescrist acest privilegiu prin trecere de trei ani, conform art. 91, alin. IV, și aceasta evident din cauză că obligația principală, adică dreptul Statului de a reclama, taxa era stinsă prin prescripțiune;

Considerând că, așa fiind motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 11 Martie 1909

Președenția d-lui M. IULIAN, consilier

— Bruha Rottman cu Ichil Gugul —

Autorizațiunea maritală.—Necesitatea unei asemenea autorizațiuni pentru femeie la fiecare instanță.—Autorizația justiției în caz de refuz din partea soțului.—Chestiunea de ordine publică — (Art. 197 din Codul civil)

1. Autorizațiunea cerută de art. 197 din Codul civil este necesară femeii măritată la toate instanțele judecătorești, astfel că femeia autorizată la prima instanță, are trebuință de o nouă autorizație spre a face apel.

2. Necesitatea autorizațiunei bărbatului sau, în caz de refuz din partea soțului, a justiției, pentru ca femeia să pornească și să stea în judecată, fiind de ordine publică, și femeia neputând nici chior prin consimțământul său să piardă dreptul de a se prevala de acest mijloc de nulitate, poate să-l invoce în orice stare a procesului și chiar pentru prima oară în Casație.

Deciziunea 121/909.—Casată, după recursul făcut de Bruha Rottman, deciziunea Curții de apel Iași, s. I, No. 20/907, dată în proces cu Ichil Gugul.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat St. G Longinescu, în dezvoltarea motivului de casare, și anume acela relativ la lipsa de autorizație a soțului recurentei și acela relativ la respingerea apelului ca tardiv, declarând că renunță la celelalte motive; și

Pe d-l avocat Gr. Maniu, în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea art. 152 din Proc. civilă și a art. 197 din Codul civil.

«Acțiunea s'a introdus de mine la prima instanță cu consimțământul soțului meu împreună cu sora mea Feriga Visler cu autorizația soțului său Herșcu Visler, cari toți am figurat la prima instanță; ori în instanța de apel nu s'a mai citat și sora mea, care era parte în proces, nici pe soțul meu și s'a pronunțat nulitatea apelului meu în lipsa mea și justiția nu poate substitui pe soț decât dacă l-ar fi citat cel puțin».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care Curtea de fond a respins ca tardiv apelul făcut de recurenta de azi, Bruha Rottman, în contra sentinței cu No. 137/889 a Tribunalului Neamțu, dată în proces cu Ichil Gugul pentru revendicarea imobilului în litigiu;

Considerând că se constată că recurenta Bruha Rottman a introdus acțiunea la prima instanță, cu autorizația soțului său Aron Rottman, care a fost citat ca soț pentru autorizare și a figurat în această calitate înaintea tribunalului;

Că, respingându-se acțiunea de tribunal, recurenta Bruha Rottman a făcut apel fără autorizația soțului său, și Curtea de fond, fără să citeze pe soțul recurentei spre a-i da, conform art. 197 din Codul civil, autorizarea maritală, a judecat și a respins apelul;

Considerând că autorizațiunea cerută de art. 197 din Codul civil este necesară femeii măritate la toate instanțele judecătorești, astfel că femeia autorizată la prima instanță are trebuință de o nouă autorizațiune spre a face apel;

Considerând că autorizațiunea de a porni judecata și de a se judeca la prima instanță nu implică și pe aceea de a face apel și nici de a sta în judecată la Curtea de a apel în apelul făcut de dânsa;

Considerând că recurenta n'a fost autorizată de soțul său să facă apelul și Curtea de fond n'a citat pe soțul recurentei spre a-i da autorizarea legală;

Considerând că necesitatea autorizațiunii maritale, sau, în caz de refuz din partea soțului, a justiției, pentru ca femeia să pornească și să stea în judecată, fiind de ordine publică, și femeia neputând nici chiar prin consimțământul său să piară dreptul de a se prevala de acest mijloc de nulitate, ea poate să l'invocă în orice stare a procesului și chiar în Casație pentru prima oară;

Considerând că, astfel fiind mijlocul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta al doilea motiv de casare, Curtea casează, etc.

OBSERVAȚIE. — Ambele puncte hotărâte de Curtea de casație, prin decizia ce publicăm astăzi, sunt în afară de orice discuție.

Astfel, femeia, pentru a putea sta în judecată, trebuie să aibă o autorizare specială fie dela bărbatul său, fie dela justiție; ceea ce însemnează că ea trebuie să fie autorizată înaintea tuturor instanțelor judecătorești, și pentru fiecare jurisdicție în deosebi.

Femeia autorizată a pleda în prima instanță, trebuie deci să fie din nou autorizată spre a face apel sau recurs. (Cpr. Trib. și C. Iași, *Dreptul* din 1883, No. 18 și 26; Cas. fr., *Dreptul* din 1879, No. 37; D. P. 79. 1. 213; Sirey, 79. 1. 252; Demolombe, IV, 130; Laurent, III, 149; Répert. Sirey, v^o *Autoris. de femme mariée*, 637 urm., etc.).

Autorizația dată unei femei măritate de a introduce o acțiune în justiție nu-i conferă deci dreptul de a ataca cu apel hotărârea prin care i s'a respins reclamația, nici de a se apăra în apelul făcut de către protivnicul său. (Vezi tom. I al Coment. noastre, pag. 770, 771, ed. a 2 a).

Femeia ar avea nevoie de autorizare pentru fiecare jurisdicție, chiar dacă ar fi fost autorizată în termeni generali de a susține întregul proces.

Cu alte cuvinte, după părerea noastră, femeia nu poate fi autorizată în mod cumulativ pentru toate gradele de jurisdicție deodată, fiindcă bărbatul trebuie să-și poată da seamă de afacere în momentul când dă autorizarea. Chestiunea este însă controversată. (Vezi autoritățile citate într'un sens și în altul în tom. I al Coment. noastre, pagina 770, nota 2).

Autorizarea care s'ar da pentru prima oară în apel nu poate avea efect retroactiv spre a acoperi viciul primitiv al cererii introductive de instanță.

Cele zise în privința apelului se aplică și recursului în Casație.

Dacă femeia a făcut apel sau recurs fără autorizare, aceste acte nu sunt nule, ci numai neregulat introduse; de unde rezultă că bărbatul este în drept a confirma actul făcut de femeia neautorizată, în termenul defipt de judecatori. (Vezi tom. I al Coment. noastre, pag. 770, text și nota 4).

Încât privește al doilea punct decis de Curtea de casație, el este de asemenea la adăpost de orice critică. În adevăr, regula care statornicește, în privința actelor judecătorești, incapacitatea femeii măritate, fiind, după părerea tuturor, de ordine publică, lipsa de autorizare pentru starea în judecată poate fi opusă de acei în drept, adică de femeie, de bărbat sau de moștenitorii lor (articolul 207), în orice stare s'ar afla procesul și chiar pentru prima oară înaintea Curții de casație. Doctrina și jurisprudența sunt unanime asupra acestui punct. (Vezi numeroasele autorități citate în tom. I al Comentariilor noastre, 746, nota 4; ed. a 2-a și în tom. VIII, pag. 393, *ad notam*).

Mai mult încă, lipsa de autorizare poate fi invocată, în asemenea caz, chiar de către judecatori din oficiu. (Cas. rom. Bulet. s. I, anul 1875, pag. 156 și 164).

Acestea sunt adevăratele principii cari cărmuiesc materia autorizării femeii măritate, în privința autorizației necesare spre a putea sta în judecată, fie ca reclamantă, fie ca pârîtă, și ne-am folosit de această decizie recentă a Curții de casație spre a le reaminti.

Iași

D. Alexandresco

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 27 Ianuarie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Ion N. Gaftoescu, parte civilă

Apel — Termenul de apel în materie penală. — Dacă și pentru partea civilă există acelaș termen de apel. — (Art. 99 din Legea judecătorilor de pace din 1907).

După art. 99 din Legea judecătorilor de pace din 1907 termenul de apel în materie penală este de 10 zile și curge pentru persoanele cari au fost față de a doua zi dela pronunțare, iar pentru cele lipsă de a doua zi dela comunicare, și acest text fiind conceput în termeni generali, dispozițiunile lui se aplică și părții civile, întru cât în privința ei legea nu face vreo deosebire.

Deciziunea 186/909. — Casată sentința No. 2160 din 1908 a Trib. Prahova, s. II, în urma recursului făcut de Ion N. Gaftoescu, ca parte civilă.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni pentru casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 99 din Legea judecătorilor de ocoale întru cât s'a considerat apelul meu peste termen pe când acel articol prescrie că termenul de apel este de 10 zile dela comunicare, când partea a fost absentă, indiferent de calitatea părții».

Având în vedere că, după art. 99 din Legea judecătorilor de pace din 1907, termenul de apel în materie penală este de 10 zile și curge pentru persoanele cari au fost față la judecată de a doua zi dela pronunțare, iar pentru acelea cari au fost lipsă dela comunicarea cărții;

Considerând că acest text este conceput în termeni generali și nu face nici o distincțiune în ce privește partea civilă, pentru care deci termenul de apel are a curge dela comunicare, când a fost lipsă la judecată;

Că, așa fiind, tribunalul a violat acest text când a respins ca tardiv apelul părții civile, calculând acest termen dela pronunțarea cărții de judecată deși fusese dat în lipsa părții civile;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror, Curtea casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. I

Audiența dela 10 Aprilie 1909

Președinția d-lui T. ARONOVICI, prim-președinte

D-na Doiciu cu soțul și Cezar Nica

Jurnalul No. 2079

Acțiune. — Dreptul femeii măritate de a intenta acțiune soțului în timpul procesului de divorț pentru anularea actelor de arendare făcute de soț în fraudă soției.

Femeia măritată nu este lipsită de liberul exercițiu al drepturilor sale și ea poate cu autorizațiunea legală să pornească în timpul căsătoriei judecată, chiar contra soțului său având dreptul să stabilească interesul ei imediat.

Astfel, acest interes este justificat când soțul, în timpul instanței de divorț, arendează moșia dotală printr'un contract fraudulos privând o astfel de pe acum de o parte din folosința ce i se cuvine și ei și amenințând o și pe viitor în drepturile sale de folosință.

Prin urmare, întru cât legea nu subordonează dreptul femeii măritate, de a ataca actele frauduloase ale soțului după încetarea căsătoriei acțiunea nu poate fi considerată ca prematură.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de părți pentru respingerea acțiunii ca prematură, d-na Doiciu nepunând intenta asemenea acțiune în contra soțului său de cât după încetarea căsătoriei prin divorțul definitiv;

Având în vedere susținerile și combaterile ambelor părți;

Având în vedere că dacă în principiu, femeia, măritată sub regimul dotal, n'are nici un amestec în privința administrațiunii fondului dotal, acest drept aparținând numai soțului, acest principiu nu și mai are aplicația și atunci când soțul abuzează de drepturile sale de administrator legal al dotei, face acte frauduloase în prejudiciul femeii, a căror nulitate nu s'ar putea amâna la desfacerea căsătoriei. Astfel ar fi când soțul, în ajunul soluției căsătoriei prin divorț, încheie un contract de arendă a fondului dotal în fraudă drepturilor femeii; un asemenea contract n'ar mai putea obliga femeia și ea e în drept a cere imediat nulitatea acestui contract, spre deosebire de contractele făcute pe un period mai mare de 5 ani, a căror reducere n'o poate cere femeia decât la desfacerea căsătoriei. Că această distincțiune se întemeiază pe rațiunea că fraudă fiind o excepție la regula generală, ea dă drept la acțiunea în nulitate persoanelor ce le prejudiciază, pe când con-

tractele încheiate în contra dispozițiilor art. 1268 și urm. din Codul civil sunt valabile ca acte de administrație tot timpul căsătoriei;

Având în vedere că nu s'ar putea obiecta că bărbatul fiind uzufructuarul averii dotale, contractele sale de arendă ar fi valabile în timpul cât ține căsătoria, căci dreptul său de folosință nu-i aparține exclusiv, el fiind subordonat la sarcinile căsătoriei și la întreținerea femeii, potrivit pozițiunii sale sociale și importanței averii sale dotale. Că, oricâte drepturi i le poate conferi legea în privința administrațiunii fondului dotal, ele nu pot degenera în acte de dispozițiuni alienând în totul sau în parte, prin acte frauduloase, folosința fondului dotal în dauna femeii și, deci, aceasta este în drept să ceară nulitatea lor;

Având în vedere că femeia măritată nu e privată de liberul exercițiu al drepturilor sale, și ea poate, cu autorizația legală, să pornească în timpul căsătoriei judecată chiar contra soțului său, având dreptul să stabilească interesul ei imediat. Că acest interes reclamanta îl justifică prin considerațiunea că soțul ei, în timpul instanței de divorț, ar fi arendat moșia sa dotală prin un contract fraudulos, privând-o astfel de pe acum de o parte din folosința ce i se cuvine și ei, și amenințând-o și pe viitor în drepturile sale de folosință;

Că întru cât legea nu subordonează dreptul femeii măritate, de a ataca actele frauduloase ale soțului după încetarea căsătoriei, acțiunea reclamantei având acest caracter, e bine intentată de pe acum și nu poate fi respinsă ca prematură;

Pentru aceste motive, respinge incidentul ridicat de părți pentru respingerea acțiunii ca prematură, și dă cuvântul părților în fond;

După care, în fond, d-l avocat Miculescu, pe lângă actele ce a depus a cerut să i se admită dovada cu martori asupra următoarelor puncte: 1) Că i s'a oferit pe moșie arenda de 62.000 lei; 2) Că d-l Doiciu cunoștea că i se oferise drept preț al arenzii moșiei Podoleni suma de 62.000 lei; 3) Că în scop de a fraudă pe clienta sa și a o păgubi s'a înțeles cu ruda sa Cezar Nica și au alcătuit contractul de arendare al moșiei Podoleni prin care este prejudiciată; 4) Că d-l Cezar Nica nu are avere și a fost o persoană întrebuințată de d-l Doiciu în afacerile sale și în special a fost întrebuințat în arendarea moșiei Podoleni în fraudă și prejudiciul drepturilor sale, și 5) că prețul și condițiunile arendării nu reprezintă valoarea moșiei; în același timp a mai cerut chemarea personala la interogatoriu a păritului Cezar Nica;

D-nii avocați Plesniță și Iorgala nu s'au opus la dovada cu martori cerută și nici la interogatoriul propus;

Tribunalul.

În vedere că dovada cu martori cerută de reclamanta este admisibilă, cât și interogatoriul propus concludent conform art. 227 din Proc. civilă, iar părții nu au făcut nici o obiecțiune;

Admite dovada cu martori cerută de reclamanta asupra punctelor enunțate, etc;

(ss) T. Aronovici; Al. Antonescu.

Grefier (s) G. D. Gheorghiu

JUDECATORIA RURALĂ A OCOLULUI HUȘI

Audiența dela 29 Aprilie 1909

Moisă Catz cu Isac G. Brand zis și Gerson Brand

Cartea de judecată comercială No. 322

Cambie. — Condițiuni cerute pentru validitatea ei. — Lipsa numelui beneficiarului în momentul creațiunii ei. — Nulitatea cambiei.

Jurământ decizoriu. — Caracterul lui. — Condițiuni cerute pentru admiterea prestării lui. — Obligațiunea părții, căreia îl deferă, de a-l presta așa cum a fost admis. — Dreptul judecătorului de a verifica dacă jurământul defertit întrunește condițiunile legii

Dacă e admisibil un jurământ asupra unor fapte a

căror constatare ar avea de rezultat de a furniza mai târziu un document pentru instruirea cauzei în penal.— (Art. 273 din Codul comercial și art. 1208 din Codul civil).

1. Conform art. 273 din Codul comercial, nu poate exista cambie valabilă dacă în momentul chiar al creațiunii sale nu întrunește toate condițiunile esențiale impuse de lege.

Astfel, lipsa numelui beneficiarului în momentul chiar al creațiunii cambiei, atrage după sine nulitatea cambiei.

2. Jurământul fiind considerat ca o transacție, e de datoria părții care l deferă de a-l formula în termenii în cari va trebui să fie prestat. căci acel care oferă o transacție e liber de a o oferi așa cum o înțelege dânsul, destul numai că faptul asupra căruia se deferă jurământul să prezinte caractererele cerute de lege, adică să fie personal și decisiv.

Că, de asemenea, partea căreia i se deferă un jurământ decizoriu trebuie să-l presteze în chiar termenii propuși de cealaltă parte, oferta trebuind a fi acceptată astfel cum e propusă, căci altfel nu există un concurs de consimțiminte și ca atare contractul dintre părți nu se poate forma.

3. Judecătorul nu este obligat a dispune prestarea unui jurământ prin simplul fapt că una din părți îl deferă. ci el are dreptul a verifica dacă acel jurământ întrunește toate condițiile legii, între cari și aceea de a fi deferit, într'un proces susceptibil de a fi terminat, printr'o transacție definitivă.

4. Faptul că textul art. 1208 din Codul civil e general, nu ne împiedică a crede că dacă jurământul e deferit asupra existenței unui fapt — a cărui constatare ar putea avea ca rezultat de a furniza mai târziu un document în instruirea cauzei în penal — un asemenea jurământ nu e admisibil, dat fiindcă jurământul decizoriu nu e un mijloc de instrucție, ci, precum numele îl indică: e un mijloc de deciziune.

Judecata,

Asupra acțiunii comerciale de față:

Văzând susținerile și concluziunile părților, precum și actele și lucrările dela dosar;

Văzând că reclamantul Moisă Catz, comerciant din orașul Huși, a chemat în judecată pe Isack G. Brand zis și Gerson Brand, tot din Huși, pentru ca acest din urmă să restituie celui dintâiu o cambie emisă în alb în valoare de trei sute lei, pe care i-ar fi sustras-o din casă într'una din zile, sau să-i restituie valoarea cambiei în numerar;

Având în vedere că la interogatoriul luat părîtului, despre care s'a format un deosebit proces-verbal la dosar, dânsul a declarat că atunci când reclamantul, de bună voia sa, i-a dat această cambie, numai a scris-o, adăugând și formula «bun și aprobat pentru suma de trei sute de lei», iar în urmă dânsul, părîtul a complectat cambia cu celelalte mențiuni cerute de legea comercială;

Că, în urma acestui răspuns, reclamantul, prin avocatul său, deferă părîtului jurământ formulat astfel: «să jure d-l Isack G. Brand, comerciant din Huși, dacă cambia de 300 lei în alb, pe care o reclam, o deține fără consimțământul meu»;

Văzând că părîtul, prin avocatul său, cere ca judecata să respingă acest jurământ, întru cât, în primul rând, conform art. 349 din Codul comercial, debitorul unei cambii, în speță reclamantul, nu poate opune de cât acele excepțiuni personale, cari sunt întemeiate pe o probă scrisă; ori, în cazul nostru, reclamantul deferind părîtului jurământ, un asemenea jurământ nu e admisibil față cu textul de lege sus menționat,

În al douăilea rând părîtul cere ca judecata să respingă acest jurământ, întru cât, conform art. 1209 din Codul civil, jurământul nu poate fi deferit decât asupra unui fapt personal aceluia căruia se propune a jura; ori, în speță, după modul cum e formulat acest jurământ, ar urma că dânsul, părîtul, să jure asupra unui fapt care aparține conștiinței reclamantului, căci dacă

în momentul când reclamantul a emis cambia în favoarea părîtului, predându-i-o, a putut fi vreo luptă în conștiința sa, de a i-o da sau nu, aceasta fiind absolut de domeniul conștiinței reclamantului, dânsul, părîtul, nu poate afirma un asemenea lucru sub prestare de jurământ, întru cât nu e un fapt personal lui;

Văzând că reclamantul, prin avocatul său, răspunde că în speță nu poate fi vorba de aplicarea art. 349 din Codul comercial, întru cât dânsul nu se opune la plata cambiei, ci cere părîtului (pur și simplu) restituirea acestei cambii, de oarece i-a fost sustrasă de către acesta și în dovedire îi deferă jurământ asupra acestui punct. Mai susține că jurământul astfel cum dânsul l-a formulat e perfect admisibil, întru cât se referă la un fapt personal al părîtului, la faptul de a ști dacă dânsul i-a sustras sau nu cambia.

Asupra chestiunii de a se ști dacă în speță e aplicabil art. 349 din Codul comercial:

Văzând că din interogatoriul luat părîtului rezultă cu suficiență că cambia a fost emisă de reclamant în alb subscriind-o și adăugându-i formula «bun și aprobat pentru suma de trei sute lei», iar în urmă părîtul a complectat-o cu celelalte mențiuni esențiale cerute de legea comercială. Că deci e evident cum că această cambie în momentul creațiunii sale nu cuprindea nici numele beneficiarului și nici toate celelalte mențiuni esențiale cerute de lege, toate acestea fiind adăugate mai târziu de către părîtul;

Că, conform art. 273 din Codul comercial, lipsa numelui beneficiarului în momentul chiar al creațiunii cambiei, atrage după sine nulitatea cambiei ca atare, ceea ce înseamnă în definitiv că pentru oricare mențiune esențială, aceeași sancțiune există în legea noastră comercială: lipsa oricărei din ele atrage nulitatea cambiei ca atare, ne mai producând efectele speciale pe cari legea i le alipește, cu rezerva însă a efectelor ordinare ale obligațiunii, după natura sa comercială sau civilă. Nu este deci cambia valabilă dacă în momentul chiar al creațiunii sale nu întrunește toate condițiunile esențiale impuse de lege (Profesor Toma Stelian la cursul de Drept comercial);

Că deci, în speță, ne mai putând fi vorba de o cambie, ci de o simplă obligațiune comercială, nu mai poate fi vorba nici de aplicarea art. 349 din Codul comercial, așa că din acest punct de vedere, și în conformitate cu art. 46 din Codul comercial, jurământul deferit părîtului e perfect admisibil.

Asupra chestiunii de a se ști dacă jurământul astfel cum a fost formulat de către reclamant este sau nu admisibil:

Considerând că jurământul fiind considerat ca o transacție, e de datoria părții care îl deferă, de a-l formula în termenii în cari va trebui să fie prestat, căci acel care oferă o transacție e liber de a o oferi așa cum înțelege dânsul, destul numai că faptul asupra căruia se deferă jurământul să prezinte caractererele cerute de lege, adică să fie personal și decisiv. Că desigur partea căreia i se deferă un jurământ decizoriu, trebuie să-l presteze în chiar termenii propuși de cealaltă parte, oferta trebuind a fi acceptată astfel cum e propusă căci altfel nu există un concurs de consimțiminte, și ca atare contractul dintre părți nu se poate forma. Partea căreia i s'a deferit jurământ și l-a acceptat, nu-l mai poate modifica și dacă refuză a-l presta astfel cum a fost formulat, aceasta urmează a se considera ca un refuz de prestare, și în consecință, partea va urma să cadă în pretențiunea sa. (Laurent, vol. 20 pag. 229, ed III-a);

Că, așa fiind, și având în vedere modul în care reclamantul și-a formulat jurământul, rezultă în mod clar că părîtul oricum ar proceda, tot în contra sa se vor întoarce lucrurile. Părîtul va accepta jurământul? O asemenea acceptare s'ar întoarce contra sa, căci, conform formulei de jurământ și în conformitate cu principiile expuse mai sus, ar trebui să jure în modul următor: «jur că cambia de 300 lei în alb pe care recla-

mantul o reclamă, o dețin fără consimțământul său». I-l va referi reclamantul? Acesta va jura, conform formulei, că..... «cambia în alb emisă de dânsul se deține de către părți fără consimțământul său»!! Va refuza părțile a jura?? Va fi nevoit să suporte consecințele unui asemenea refuz în sensul că s'ar admite acțiunea reclamantului lată-l deci pe părți între Scylla și Charybda, fără posibilitate de salvare;

Așa fiind, o asemenea formulă de jurământ fie că am considera o ca o problemă de geometrie juridică de o subtilitate insondabilă, fie că am considera o ca un *lapsus calami*, ridică totuși chestiunea de a se ști dacă e sau nu admisibil sub această formă;

Considerând că modul cum e formulat jurământul prezintă o mare importanță, întru cât determină modul în care se va presta, căci trebuie să fie o perfectă concordanță între modul de deferire și acel de prestare, căci dacă jurământul nu e prestat în termenii în cari a fost deferit, un asemenea jurământ nu are un caracter decizoriu și deci judecata nu poate ține seamă de el;

Că dacă s'ar admite jurământul astfel cum a fost formulat în procesul de față, s'ar putea spune, fără teamă de desmințire, că s'a găsit cheia unui mare număr de probleme juridice Vroește Primus, de exemplu, să stabilească prin judecată civilă cuantumul daunelor față de Secundus care i-a furat lemne în valoare de trei mii lei? Foarte ușor: va formula următorul jurământ, sistem de mai sus: «să jure Secundus dacă lemnele din ograda sa le-a luat dela mine fără consimțământul meu»;

Dacă judecata admite a se presta acest jurământ în asemenea caz fie că Secundus îl prestează fie că-l referă, fie că-l refuză, rezultatul e unul și același: lemnele din ograda lui Secundus sunt luate dela Primus fără consimțământul acestuia. S'ar putea înmulți asemenea exemple la infinit spre a se vedea că asemenea formule de jurământ nu pot fi admise, întru cât însăși modul lor de formulare indică supe flaul și complectă lor lipsă de eficacitate, căci jurământul decizoriu fiind o afirmațiune judiciară a adevărului sau neadevărului unui fapt, scopul și efectele sale sunt de a erija pe acel căruia se deferă în arbitru absolut al procesului și de a pune capăt litișului, iar nici de cum de a pune pe acel căruia se deferă în imposibilitatea morală de a lua vreo deciziune în privința acceptării sau neacceptării unui asemenea jurământ. Că din acest punct de vedere un asemenea jurământ fiind deferit în termeni vagi, necomplecți și echivoci, urmează a se respinge ca inadmisibil;

Considerând, de asemenea, că unul din caracterele jurământului decizoriu e de a oferi o transacție definitivă Ori, în modul cum e formulat jurământul în procesul de față, dacă judecata l-ar admite, rezultatul ar fi unul și același, și anume: că părțile deține cambia în alb fără consimțământul reclamantului, dela care a sustras-o într'una din zile;

Cu un asemenea rezultat se tranșează oare procesul în mod definitiv?? Pe cale civilă, poate! Dar dacă reclamantul, câștigătorul procesului, se decide a deschide în urmă o acțiune penală?? Independent de chestiunea autorității, lucrului judecat în civil asupra penalului, dacă cumva instanțele corecționale decid că nu se poate imputa părților faptul de sustracțiune a cambiei, nu e oare cel puțin curios, ca pe deoparte, în civil, un individ să se vadă obligat la plata unei sume de bani reprezentând o cambie în alb sustrasă dela emitentul său, iar în penal același individ să se vadă apărat de aceeași imputațiune de sustragere a cambiei ce i se aduse în civil!! O asemenea contrarietate de hotărâri desigur că nu ar ridica cu nimic prestigiul instanțelor judecătorești;

Că judecătorul nu e obligat a dispune prestarea unui jurământ prin simplul fapt că una din părți îl deferă. Jurământul fiind un drept pentru partea care îl deferă, desigur că judecătorul nu poate a-l priva de el,

însă un asemenea drept este și el subordonat la anumite condițiuni fără de cari numai poate fi vorba de un drept. Ori una din condițiunile jurământului decizoriu fiind și aceea de a fi deferit într'un proces susceptibil de a fi terminat printr'o transacție definitivă și cum o asemenea condițiune lipsește în speța noastră, desigur că judecătorul are dreptul de a refuza prestarea unui asemenea jurământ (*Laurent, op cit pag 295*);

Că deci și din acest punct de vedere acest jurământ urmează a fi respins ca inadmisibil;

Că ținând seamă de obiectul procesului de față, precum și de modul cum jurământul deferit a fost formulat, un asemenea jurământ trebuie respins ca inadmisibil și dintr'un alt punct de vedere. În adevăr faptul care se impută părților, de a deține o cambie în alb pe care a sustras-o dela reclamant, un asemenea fapt pe lângă că e reprob de morală, dar e prevăzut și pedepsit de Codul penal Ori e chestiunea de a se ști dacă e admisibil ca cineva să fie obligat de a afirma sub prestare de jurământ cum că a comis faptul desonorant și culpabil de care e acuzat??

Creдем că spiritul general al legilor noastre nu permite un jurământ impus aceluia care, prestându-l, s'ar expune poate mai târziu la o urmărire penală. Faptul că textul art. 1218 din Codul civil e general, poate prea general, nu ne împiedică a crede că dacă jurământul e deferit asupra existenței unui fapt a cărui constatare ar putea avea ca rezultat de a furniza mai târziu un document în instruirea cauzei în penal, un asemenea jurământ nu e admisibil, dat fiindcă jurământul decizoriu nu e un mijloc de instrucție, ci, precum numele îl indică un mijloc de deciziune (*Démolombe, vol. 30, pag 526 și urm*). Într'un asemenea caz, cum e și în speța, jurământul prestat în termenii deferiți ar avea ca rezultat ca pe deoparte părțile să se vadă obligat la restituirea cambiei, sau la plata valorii în numerar, iar pe de altă parte s'ar putea vedea și urmărit pe cale penală. O asemenea binevoitoare ofertă suntem convinși că nu o va accepta nimeni de bună voie sa;

Că din toate aceste puncte de vedere și fără a mai discuta celelalte mijloace invocate de părți, urmează că jurământul deferit de către reclamant e inadmisibil și urmează a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive de drept și de fapt, judecata respinge jurământul ca inadmisibil.

In fond:

Reclamantul, prin avocatul său, având cuvântul se referă la aprecierea judecătii, cerând totodată ca să fie scutit de cheltuieli de judecată;

Părțile, prin avocatul său, cere respingerea acțiunii cu cheltuieli de judecată pe cari le lasă la aprecierea judecătii;

Judecata,

Văzând că reclamantul Moisa Catz cu nimic nu și-a dovedit pretențiunea sa formulată prin petițiunea înregistrată la No. 4150/909 așa că acțiunea ce a intentat contra părților Isack G. Brand zis și Gerson Brand urmează a fi respinsă ca nefiind dovedită;

Văzând totodată și cererea părților de a i se acorda cheltuieli de judecată asupra cărora judecata apreciind le fixează la suma de douăzeci lei;

Văzând și art. 1169 din Codul civil și 140, 146 din Proced. civilă;

Pentru aceste motive, respinge etc.;

(s) C St. Bossie

Grefier (s) St. St. Rășcanu

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească numai la prezentare în mâna încasatorilor: I. RIVEANU, pentru provincie și I. St. TUDOROIU, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu marea investite cu ștampila CURIERUL JUDICIAR.